

Dichtbij

Kanker raakt niet alleen de patiënt. Hoe is het leven voor naasten en familie tijdens en na kanker?

Rina (65) verloor vorig jaar haar zoon Rob (46) aan nierkanker.

"Als moeder wil je het leed van je kind het liefst overnemen, maar dat kan niet. Nadat hij een dwarslaesie kreeg door uitzaaiingen in zijn ruggenwervels, mocht ik Rob verzorgen en zelfs verschonen. Het was voor mij een mooi geschenk dat hij dat toeliet. Rob was erg op zichzelf, een jongen van weinig woorden. Het liefst had ik hem in mijn armen genomen en gesprekken met hem gevoerd, maar dat kon hij niet. Gelukkig deelde hij zijn emoties wel met zijn dochter en broer. Ik ben trots op de sterke band die ik zag tussen mijn zonen en heb dat als een kostbaar gegeven in mijn hart opgeslagen.

Soms vraag ik me af of ik het allemaal wel goed gedaan heb als alleenstaande moeder. Maar ik kan niks meer terugdraaien. Daarom vraag ik Rob bij zijn graf regelmatig om vergeving voor de dingen die misgingen. Ik heb thuis een klein altaar en een herinneringsdoos. In mijn slaapkamer hangt een vest van Rob, waar ik soms aan ruik. Ook kijk ik graag naar het fotoboek dat ik van zijn leven maakte. Ik praat elke dag tegen Rob. Hardop. Door zijn dood ben ik ruimdenkender geworden. Ik probeer me te verplaatsen in mensen, dieren en planten om me heen. Alles leeft, groeit en bloeit, maar sterft ook. Langzaam begint door te dringen dat Rob er niet meer is. Dat voelt leeg. Ik hoop dat ik er ooit in kan berusten dat hij niet meer terugkomt. Ik leefde altijd erg zuinig, maar heb geleerd dat geven bij leven mooier is dan na de dood. Daarom trakteer ik nu bijvoorbeeld makkelijker op een etentje. Hoewel ik mijn best doe om meer te genieten van het leven, mis ik mijn zoon verschrikkelijk. Rob zou zeggen: 'Kom op ma, het is zoals het is.' Ik ga daarom gewoon verder, met liefde en respect voor Rob." •

"Mijn zoon zou zeggen: 'Kom op ma, het is zoals het is.' Dus ga ik verder met mijn leven"